

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravišтво (administracija) in ekspedicija, Semenške ulice št. 2.

Naznaila (inserati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 193.

V Ljubljani, v petek 22. avgusta 1884.

Letnik XII.

Korak k slogi.

Tisočletna zgodovina slovanskega naroda spriduže da je najhujša in naglobokejša rana, ki razjedajo to velikansko drevo, čegar mogočne veje se razprostirajo v dobrem delu Evrope in starodavne Azije — nikoli ne prenehajoča nesloga. Prvi trenutek, ko je stopil slovanski narod na zgodovinsko pozorišče, imel je že to pogubonosno napako in prvi pisavec, ki je načrtal poteze tega naroda, omenjal je kot njegovo najbolj skelečo in najnevarnejšo rano — needinost. Needinost je znak, ki spremlja Slovane od njihove zibelj skozi vsa mnogostevilna stoletja do sedanje dobe. Marsikaj se je že spremenilo v življenji velike slovanske družine, marsiktera slabost, pa tudi marsiktera dobra in častna lastnost je že v temi preteklosti in pozabljenosti, a naše največje gorje, sramotna nesloga nam je ostala v taki moči in sili, kakor je bila pred tisoč leti. Vse približevanje posameznih vej ali rodov, vse spoznavanje medsebojnih razmer, še ni moglo zasuti propada, ki loči ta in oni slovanski rod. Ali je mar že padla mogočna stena, ki se sramotno vzdiguje med Hrvati in Srbi, kakor da bi si bila najrazličnejša in najbolj si nasprotujoča naroda! Ali je mar že razdjan stoleten nasip, katerega sta si ruski in poljski rod, drug proti drugemu skozi več stoletij utrjevala, kakor da ne bi bila brata, in se ne pretakala po njihovih žilah ista kri! Ni še padla mogočna stena, ni še razdjan nasip na žalost vsakega pravega rodoljuba. Nekolika razlika v šegi in navadi, posebno in pa največ razlika v veri stoji zaželeni slogi in bratskemu sporazumljenju na poti. Pravoslavnim mrzé katoličanje in ti gledajo nezaupno one; saj še med katoličani rimskega obreda in onimi grško-slovanskega ni takega ljubeznivega prijateljstva, kakor bi moralo biti med brati iste krvi in iste vere. Prevelika je bila namreč mržnja in nezaupnost med Poljaki in Rusini, da bi jo mogli molče prebaviti.

Kako dobro došla nam je toraj vsaka najmanjša novica, da sloga med nasprotnimi si rodovi navzlic silnim zaprekam vendar-le napreduje! Kako dobro dè našemu srcu, ako vidi napredek v slogi! Kakor poživi blagodejen dež suho in onemoglo zemljo, tako pokrepča tak vesel pojav naše obupljivo in tužno srce.

In te dni moremo zabilježiti tak vesel dogodek. Res, da ni na prvi pogled nič kaj velikanskega, Rus še ni podal Poljaku prijateljske roke, a podala jo je grško-katoliška duhovščina rimsko-katoliški in po nji grško-katoliška ali rusinska cerkev svoji enakorodni sestri, rimski cerkvi. Ta dogodek je tem bolj vesel in zasluži tem več pozornost, kolikor bolj se je ohladila zadnja leta in dneve med obema sestrama ljubezen in sicer tako, da so poročali listi, da se misli rusinska cerkev odtrgati od katoliškega Rima. Hvala Bogu, da se ni njihova bojazen v najmanjšem delu spolnila in da so bili vsi judovski in pojudenti listi v svojem hudobnem in škodoželjnem prerokovanju v taki meri osramoteni. Ta dogodek je brez dvoma najlepša priprava za prihodnje leto, ko bodo vsi Slovani brez razlike skupaj na Velehradu praznovali tisočletni dan, kar je sprejel njihov skupni apostelj sv. Metod nebeško krono za svoje sadunosno pa tudi težavno delovanje med Slovani.

Kar je bilo do sedaj nekaj nenavadnega in se le prav redkokrat zgodi, zgodilo se je pretečene dni.

Grško-slovanski metropolit in Lvovski nadškof Silvester Sembratovič je imenoval moravskega duhovnika Ignacija Wurma, ki je ob enem deželni in državni poslanec za konzistorijalnega svetovalca pri katoliškem grško-slovanskem konzistoriju v Lvovu. Ta čast ga pa ni doletela toliko zaradi njegovega uspešnega delovanja v zborih, marveč radi nevtrudljivega prizadevanja, da bi prenehal razkol, ki deli Slovane v dva tabora in bi se vsi kmalo zedinili pod varnim krilom večnega Rima. Kaj zanimiva diploma je pisana v ruskem jeziku, pa pridejana ji je tudi latinska prestava. Priobčimo le posnetek.

Prezvišeni cerkveni knez omenja najprvo svoje prizadevanje, da bi se na meji med vzhodom in zapadom ohranila v polni moči edino prava katoliška cerkev in da bi se popolnoma spolnile besede velikega papeža Urbana VIII.: „Po Vas, moji Rusini se bo kakor upam, cel izhod spreobrnil.“ To je res velika, pa tudi častna in za cel svet blagonosna naloga. A treba je za tako žetev tudi veliko delavecev. Tacih vzornih mož, ki delujejo za povišanje in razširjenje katoliške cerkve, ki pospešujejo trenutek, v katerem bodo prenehali razkoli in krive vere in v katerem bo sveta apostolska stolica zbrala pod svojim mogočnim žezlom vse zemeljske, narode tacih vnetih mož pravi Lvovski nadškof, je še precej v njegovi nadškofiji. A če tudi ima v svoji nadškofiji nekoliko tacih mož, ga vendar prav iz srca veseli, ko vidi, da je tudi izven njegovega okrožja nekaj tako gorečih katoličanov, ki so posvetili vse svoje moči zedinjenju razkolnikov z rimsko cerkvijo. Med njimi mora omeniti v prvi vrsti moravskega duhovnika Ignacija Wurma. Dalje pa nadškof po besedah nadaljuje: Vemo dobro, da se vse Tvoje misli, prizadevanja in namenizdružujejo v jedni glavni ideji: da bi se ves vzhod zedinil v veri, upanji in ljubezniz zapadom, s sveto apostolsko rimsko stolico, z nezmotljivim vidnim učnikom Kristusovih nauk in da bi usmiljeni Bog uslišal ponižne prošnje, ktere mi, vsak po svojem obredu pošiljamo pred prestol Najvišjega za versko zedinjenje vseh narodov.

Bog Te potrdi in ohrani v teh blagonosnih namenih. Mi pa v polno priznanje Tvojih zaslug in v znak spoštovanja s tem pismom podelimo naslov in dostojanstvo svetovalca našega metropolitnega konzistorija.

S tem činom je podala rusinska grško-katoliška cerkev roko rimsko-katoliški. Dobro znamenje je to posebno sedaj, ko si liberalna stranka med Rusini vse prizadeva, da bi zapeljala narod v pogubonosen razkol in s pomočjo ruskih agentov in bliščecih rubljev na vse pretege narod hujška in ščuje zoper Rim. Žalibog da je vse njihovo prizadevanje brez uspeha. Bog daj, da bi ta znak približanja Rusinov k rimskim katoličanom imel dokaj več djanstvenih nasledkov!

Katoliška cerkev varuje družbinsko prostost narodom.

(Konec.)

Zato se nikakor ni čuditi, da v krščanskih deželah tiranstvo ni moglo zavladati; azijski despotizem se v krščanski zgodovini kaj poredkoma nahaja; vse drugače je bilo to in je še v paganskih narodih.

Da je pa cerkev mogla despotizem zatirati in mu jemati moč, da ni mogel dvigniti šopirno svoje glave kviško, to moč si je ohranila ona s tem: da je proglasila in dokazala, da je ona duhovno kraljestvo na tem svetu, zato pa je tudi zahtevala vedno avtonomijo. S tem je že odlomila ost despotizmu: svetne oblasti se niso smele vtikati v dušno-verske zadeve. Nasproti ste si toraj stali dve v svojem delokrogu samostojni oblasti: cerkev in država. Obe ste imele svoj temelj v Bogu, ter bile druga drugi v podporo. Vsaka je skrbela, da so se varovale njene pravice; ravno ta medsebojna razmera je hranila in varovala družbinsko prostost. Celó protestant Gustav Diezel pravi: „Ne dá se tajiti, da je bila v katoliški državi avtonomija (samostojnost) in prostost cerkve varstvo proti despotizmu.“ Zato je despotizem (trinoštvo) čisto tuja stvar srednjemu veku, in ako ga je kak Henrik IV. hotel dovesti do veljave, je vložila cerkev svoj „veto“ (prepoved). Zato nam podoba katoliškega srednjega veka ne kaže one brezbarvne enoličnosti, kakoršno nam kaže sedanji čas s svojo absolutistično državno vsemogočnostjo, ko le oblasti mislijo in delajo, ljudstvo pa mora prav kot papirnat možicelj na niti skakljati tako, kot se zahteva od njega; podoba katoliškega srednjega veka je bujna, živa in vesela. Ako je tudi sem in tje preprega temna senca, a glavni značaj je bila družinska prostost. V tej podobi se odsvita prava, naravna prostost, kaže se nam iz nje veselo ljudstvo, ki dela in hrepeni po pravi sreči; o mrtvem stvarinskem življenji rodovin in trgovin sedanjega časa ondi ni sledú! In to je prav naravno! Država se je ravnala po cerkvenem organizmu in ako je cerkev dajala prostost narodom, je v tem cerkev posnemala tudi država.

Vsak stan je imel svoje zastave, svoje praznike, in svoje državljanske pravice. Mesta, vasi in gradovi so imeli svoje privilegije (predprave) in ravno te pravice in ti privilegiji so bili nekak jez proti despotizmu. Pa cerkev in država nista delila samo pravice in privilegij, nakladala sta tudi dolžnosti in delo. Privilegij brez dolžnosti pripelja v mehkužnost, nakladati le dolžnosti brez pravice, brez privilegij je trdo, že nekoliko sužnosti. Zato katoliški srednji vek ni imel in ni gojil tistega „filisterstva“, kakoršnega kaže naš čas s svojim „geschäftom“. Privilegiji in dolžnosti, neodvisnost in podložnost, te rodé še le moč in vrednost v človeku in v državi.

Tako je katoliška cerkev res mati in varhinja družbinske prostosti. Poslušajmo še h koncu odličnega protestanta, zgodovinarja Janeza Müllerja, ki pravi: „Gregor VII., Aleksander III., Inocenc IV. so sezidali jez proti reki, ki je žugala površju zemlje; tū so sezidale njihove očetovske roke hierarhijo in poleg nje so ustanovili prostost vseh držav. — Brez papeža je bila cerkev kot armada, ktere vojskovodja je ubit; brez hierarhije bi Evropa ne imela nobene družbe, ki bi varovala splošen blagor.“ Tako piše protestant. Glaven dokaz pa za našo trditev je ta, katerega smo že omenili: absolutizem v resnično katoliških državah nikdar ni mogel pognati korenin. Še le, ko je jenjala cerkvena moč, je začel despotizem zopet vzdigovati svojo glavo. Da jo vzdiguje ter nosi že precej po koncu z nogami teptaje družbinske pravice posameznih rodovin, trgovin in ljudstev — sploh družbinsko prostost — bodisi v podobi samooblastja (monarhije) bodisi v po-

dobi vstave (konstitucije). Se vé, podlaga je obema ena in ista in to liberalno brezverstvo, preziranje in zaničevanje katoliške cerkve in njenih blagih osrečevalnih nauk.

F. R.

Politični pregled.

V Ljubljani, 22. avgusta.

Notranje dežele.

Pelletnica Taaffejeve vlade je avstrijskim, kakor tudi inostranskim časniki sedaj, ko je v političnem življenju suša, ali kakor je ta čas svoje dni v „Zori“ gosp. prof. Janko Pajk imenoval, „čas kislega mleka“ — jako ugodna. Rešetajo jo vsak po svoje. Kako da pišejo avstrijski židovski listi o njej, nam je znano, sramotilno namreč, saj nam pa tudi niso merodajni; vse drugačni glasovi prihajajo pa iz inostranstva, kjer avstrijske razmere iz objektivnega stališča opazujejo. Politikarji te vrste se vsi o Taaffejevi vladi jako sočutno izrekajo in jo naravnost imenujejo zgodovinsko dobo, t. j. kateri se bo v avstrijski zgodovini odkazala lastna doba, v kateri se je Slovanu dovolilo nekoliko več duška, kakor ga je imel do sedaj. Ta doba bi se pač po pravici lahko imenovala doba slovanskega oddihljeja, več pa ona ni in ne more biti. Pač si minister grof Taaffe mnogo prizadeva, da bi tudi Slovane pripeljal do ravno tistih pravic, kakor jih uživajo Nemci v Avstriji, toda vsi njegovi naporu so in ostanejo le pobožne želje in prazni poskusi, dokler se on po izgledu svojega kolege ogerskega ministra Tisze ne bo obdal z drugimi načelniki, tako na Dunaji, kakor tudi zunaj po deželi. Dokler grof Taaffe ne bo imel za izvrševanje svojih določeb ljudi na svoji strani, ki se ne bodo z njimi igrali, ki jih ne bodo po svoje obračali in tolmačili, kakor se bo vsakemu poljubilo, tako dolgo tudi ne bo dosegel miru med narodi in mi ne bomo imeli enakopravnosti, in naj tudi še petnajst let minister ostane. Kaj pomaga, če pravi grof Taaffe ali pa minister Pražak: to in to za Štajarsko mora biti belo, ako pa je ravno tisto, preden doli pride, že črno kot oglje!

Vnanje države.

Kalnoky je Varzin in Bismarka zapustil ter se zopet proti domu obrnil. Nihče ne vé, po kaj je šel tje, sodi in ugiblje se pa različno. Ker se je s Kalnokym ob enem tudi nemški general-konzul v Egiptu v Varzin podal, časniki sklepejo, da se je menda jedro govora okoli Egipta in Angleške pletlo, še več pa okoli poslednje države, s katero bi se Bismark neizrečeno rad sprijel, kar bo vsakdo razvidel na prvi pogled, kdor prebira nemške časnike izhajajoče v nemški državi. Vsi so polni svetega ognja za žaljene nemške pravice v Afriki in vsi kličejo dijaskura Bismarka in Moltkeja na pomoč proti samosilnim Angležem. Da se pa s tako mogočno državo, kakor je angleška ne dá kar meni nič tebi nič boj prijeti čez noč, Bismark prav dobro vé, in za toraj se mu zdi neogibno potrebno poprej in to ob pravem času ozreti se po prijateljih, kateri, če bo treba, bodo tudi pritisnili. Egipt in njegov slab finančni položaj je bil, tako se sodi, le plašč na državniškem posvetovanju v Varzinu, pod katerim sta Kalnoky in Bismark o Angleški ugibala, in da bi po diplomatični navadi pravi namen pogovora svetu bolj prikrila, povabila sta še nemškega general-konzula v Egiptu v Varzin.

Izgon ruskih podanikov iz **Berolina** ima svoje prave vzroke v anarhizmu in nihilizmu. Berolin je bil do sedaj nekako pribežališče pustolovcem in drugim ljudem te verste, ki so enaki ptičem pod nehom, kateri ne sejejo in ne žanjejo, oče nebeški jih pa vendar-le preživi; te vrste ptiči so bili v Berolinu navadno najugodnejši naraščaj anarhistov in socialistov. Kjer je podrta enega državna pravica, stopilo je takih pustolovcev takoj pet na njegovo mesto. Redarstvo je to sprevidelo in je jelo vse ptuje elemente, ki nimajo stalnega zaslužka, premoženja ali posestva, iz Berolina izganjati. Ko bi pač enako tudi druge velevalisti vsaka pred svojim pragom pometati jele, anarhistov bi h krati zmanjkalo; tako pa ti ljudje na državne stroške lepo potujejo iz dežele v deželo, kakor lastovice in drugi selivni ptiči; danes tukaj, jutri tam, v druge kraje, v druga mesta, kamor jih pripelje cesta. Razun doma skoraj povsod nepoznan lahko anarhist nekaj časa svoje burke s človeškim življenjem in imetjem uganja, ko mu pa tla le prevroča postajati prično, jo pa drugam pobriše. Nemške vlada jih je potipala za pravo želico, naj se le druge po njenem izgledu ravna, pa bo anarhizma kmalo konec. Doma se taki tiči lagje love, kakor pa na ptujem.

Novice, ki dohajajo iz **Rima**, izražajo vse splošno zadovoljnost, da so se preklicale laži, ki so se Schlözerji podtikale. Vse, kar so liberalni nemški listi grdega o papeži pisarili, češ, da so Schlözerjeve besede, dokazalo se je, da je bilo vse gola laž. Schlözer pojde nazaj v Rim, kjer se bodo obravnave gledé razmer katoliške cerkve na Nemškem zopet začele. Kakor senadajajo, se bode še to jesen vredilo nameščenje v gnezenjsko-poznanski nad-

škofiji, ob enem se bode pa tudi določilo o bodoči izgoji duhovništva na Nemškem in o pravici maševanja.

Telegram iz **Pariza** sporoča, da sta tista dva francoska častnika, ki so jih v Koblenzu na Nemškem zaprli, ker sta se jim zdela sumljiva ovađuštva, že zopet prosta. Tako so namreč hotli v Berolinu.

Sedaj so se že Nemci sami poprijeli ideje, da bi ne bila napačna **zveza Nemcev s Francozi**, to se vé, da ne v nobeno drugo svrho, kakor to, da bi se potem oboji skupaj nad Angleže spravili. „Köln. Ztg.“ si na vse mogoče načine prizadeva, da najpoprej Gladstonovo politiko v Egiptu, kolikor mogoče osmeši, potem pa prav po cigansko Francozom prigovarja, da naj se z Nemci proti Angležem zvežejo, ktere bodo potem oboji skupaj do dobrega naklestili; ob enem pa „Köln. Ztg.“, kakor se to pravemu mešetarju spodobi, tudi ne pozabi slabe strani na solneu razpostaviti, ktero bi kaka slučajna zveza Francozov z Angleži proti Nemcem imeti utegnila. Nemcem kakor Francozom mora po njenih mislih vse na tem ležeti biti, da skupno napadajo Angleže, ki imajo svoje naselbine drugim narodom na škodo po celem svetu raztresene. Od kod da je na Nemškem toliko vetra proti Angležem, pojasnuje nam nekoliko okoliščina, ker so Nemci sprevideli, da vendar sporazum Francozov z Angleži, na kterega poslednji še vedno čakajo, ni še nemogoč, Angleži si ga celó želé. To pa ravno Nemce grize, za to pa na vsak način poskušajo, kako bi sporazumljenje za večne čase onemogočili, kakor so v Londonu mnogo k temu pripomogli, da se ni zamoglo vkoreniniti. Če tudi bodoča prijaznost med Nemci in Francozi ni ravno nemogoča, je vendar-le po sedanjih političnih razmerah, ktere se pa lahko kar čez noč presučejo (kajti v politiki je vse mogoče), še neverjetna. Toliko sovraštva kakor se ga po Franciji proti Nemcem nahaja, ne ugasne kmalo.

Angleške politične akcije sedaj niso nič kaj prida, kajti popolnoma osamljeni stojé na političnem rovaši sinovi Albijona. Avstrija, Nemška in Rusija obrnile so jim že na egiptovski konferenci hrbet in so se jele s Francozi sporazumljevati; sedaj tudi severno ameriška zaveza nekaj miga, kar pa ne velja Angležem, temveč njej nasprotnim državam namenjeno je tisto miganje gledé Egipta. Lahi še ne vedó ali bi se in kako bi se polagoma in po tihem odmaknili od Avstrije in Nemčije, ter se priliznili — Francozom, ktere so do sedaj vedno pisano gledali; toda laška politika je že taka, da je tistemu dobra prijateljica, kjer se kakega grizljeja nadja. Ako se to zgodi, ostali bi Angleži, če tudi okoli in okoli v vodi, vendar le čisto na suhem v političnem oziru. Tega se bode pa praktični Anglež varoval bolj nego živega ognja. Zarad tega se je pač nadjati, da ne bodo dalje ob južno-zapadnem nabrežji afriškem silnosti prodajali nasproti Nemcem, in da se bodo gledé Egipta konečno vendar-le za nekaj določenega odločili morali. Večnega cincarenja, ki ni ne krop, ne voda site so že vse velesile, najbolj pa Egipčani sami. Če je Angležem sploh kaj ležeče na ohranitvi Egipta, gledajo naj, dokler je čas, da ga spravijo v red, kajti prav nič nemogoče ni, da bi se danes ali jutri morda Lahi in Francozi zanj ne oglasili; obojim je tako pri rokah kakor nalašč, in kdo je porok, da bi ga jim Evropa morda ne izročila, ako se zavežejo, da ondi red napravijo.

Evropska konferenca, na kateri se bode reševala najnovejša država, ki še nima ne ministrov, ne uradnikov, pač že precej pridnih in razumnih naseljencev, država, ki se razprostira po veliki srednje-afriškanski zemlji okoli reke Kongo, sklicala se bo še to jesen v Berolin, kjer se ji bo določila trdna oblika za bodočnost.

Izvirni dopisi.

Iz Ribnice, 21. avg. (*Volitev deželnega poslanca*) za Kočevje in Ribnico vršila se bo 26. t. m. Volilcev je v Kočevju 99, v Ribnici pa 72. Večina je toraj odločno na Kočevski strani, zlasti ker je tudi v Ribnici nekaj volilcev, ki stanovitno glasujejo z liberalno stranko. Le tedaj bi bilo upanje zmagati, ko bi vsaj četrtinka volilcev Kočevskih odločno glasovala z Ribnico. To pa se nikakor ne dá doseči. Pač so nekteri volilci v Kočevju mislili na g. Fortuna, ki bi ga bili gotovo tudi Ribničani radi volili, toda zdaj so tudi zmernejši popustili to kandidaturu ter sklenili soglasno voliti Auerspergovega oskrbnika g. Fabra. „Schulvereine“ so hotli voliti notarja Burgerja, pa so naposled vsaj toliko odjenjali, da so tudi oni sprejeli kandidaturu g. Fabra.

„Laib. Wochenblatt“ čenčá, da sta dekan Skubic in poslanec Klun delala za okrajnega glavarja Kočevjarja in Ribničanom priporočá naj pokažejo svojo spravljivost in naj pusté Kočevjarjem vsaj enega poslanca. Gotovo je, da bi bil g. okrajni glavar izvoljen, ko bi kandidiral. Toda pri sedanjih okoliščinah on na poslanstvo še mislil ni, in tudi omenjena gospoda sta še le iz „Wochenblatta“ zvedla, da se

ime g. okrajnega glavarja v dotiko spravlja s prihodno volitvijo. Kar pa dobre nauke zadeva, ki jih „Wochenblatt“ Ribniškem volilcem pa narodni stranki in vladi daje, bi se bili pač bolje Kočevjarjem pristovali. Ribniški volilci so že zadnjič pokazali, da ljubijo mir in porazumljenje s Kočevskimi sosedi, ker so pritrdili volitvi g. Brauneta. Tudi sedaj bi to storili, ko bi bili Kočevjarji izbrali zmernega, značajnega, poštenega in pravičnega moža iz svoje srede za kandidata, kakor sta n. pr. Jurij Röthel, ali pa Jožef Verderber (Baiersch-Josef). G. Faber pa, ki zasluži sicer vso čast in hvalo, ni Kočevjar ter je v prvi vrsti služabnik kneza Auersperga. Zato pač Kočevjarji nimajo nobenega vzroka Ribničanom kaj oponašati ali očitati, ako ne volijo g. Fabra. Sicer pa je izvolitev njegova, ako Röthel ali Verderber ne sprejmeta kandidature, gotova in Ribničani se v tem slučaju volitve še vdeležiti ne mislijo, ampak Kočevjarjem pustiti, naj imajo svojega zastopnika.

Z Notranjskega, 20. avgusta. Ker se je dr. Zarnikovega shoda v Postojni, dne 15. avgusta, vdeležilo tako pičlo število povabljenih, da se ni dalo dostojno zborovati in je kandidatura dr. Zarnikova sama po sebi propadla, bilo je pričakovati, da bode volilni shod sklican po drž. poslancu A. Obrezi mirno in gladko, brez preprirov in daljših obravnav skončan, ter da bo edini kandidat za poslanstvo v dež. zbor namesto odstopivšega dr. Zarnika, gosp. Obreza sam, enoglasno sprejet za izvolitev. Toda mala peščica volilnih mož začela je z vso silo in strastjo temu ugovarjati in zopet dr. Zarnika na poslaniški sedež vzdigovati. Pogum jim je dajala trojica vročerkvnihih mladih Postojnčanov. Zakaj se niso ti junaki v polnem številu zbrali k shodu dr. Zarnikovem? Zakaj so pustili svojega kandidata 15. avgusta takó obsedeti? Takrat je kazalo blizo priti in dr. Zarnika z nova za kandidata proglasiti. Ali bi mogel dr. Zarnik — vprašamo javno, po sklicanem zboru 15. avgusta, kjer so ga volilci takó nečastno pustili na cedilu, sploh sprejeti kandidaturu? Gotovo bi mu čast tega ne dovolila. Dr. Zarnik, da ostane dosleden, bi v sedanjí deželni zbor sploh ne smel iti ter vستي se med tovariše, od kterih se je demonstrativno ločil. Nasledek njegove izvolitve bi morala biti nova odpoved deželnemu poslanstvu. Dr. Zarnik je dober politik, spreten govornik in ima mnogo zaslug za narod slovenski v političnem življenju, je vsem znano; a v sedanjih razmerah bi jaz namesto njega poslaništva nikakor ne sprejel.

Da je naš drž. poslanec, g. A. Obreza, vreden zastopnik naroda našega, zlasti svojih Notranjskih volilcev, je pokazal pri mnogih prilikah dejanjsko. Njegovih prizadetev in pridobitev za Notranjsko v drž. zboru ni treba naštevati, ker so slehernemu znane. On sam je že večkrat svojim volilcem dajal račun od svojega delovanja v drž. zboru. Ali bi ne dali Notranjci svojemu zasluženemu drž. poslancu velikanske nezaupnice, ko bi sedaj njegovo kandidaturu za dež. zbor zavrgli? Ali bi ne bil gosp. Obreza moralno primoran drž. poslanstvo odložiti, ako bi on sedaj kot edini javno proglašeni in priporočani kandidat za dež. zbor propadel? — Že doslednost toraj velevala, g. A. Obrezo za dež. poslanca izvoliti, ne gledé na to, je-li on vladin ali ne, ga li priporočá „Lj. list“ ali ne, kateri ni naše glasilo in čegar srdite polemike noben pameten človek ne odobruje. Volili bomo g. Obrezo, ker je Notranjec, ker je naš mnogoletni, zaslužen drž. poslanec in sploh narodnjak Notranjske.

Ako je g. Obreza vladi bolj po godu kot dr. Zarnik, nam je čisto vse eno, dasiravno mora vsak Slovenec pripoznati, da nam je sedanja vlada z grofom Taffe-jem v Beču in z baronom Winklerjem v Ljubljani vendar pravičnija kot vse poprejšnje, in smo Slovenci po teh dveh možéh marsikaj dosegli, za kar smo se pri prejšnjih vladah zastonj trudili. Gotovo je tega narod slovenski do cela prepričan, sicer bi ne bilo toliko odličnih občin dežele naše teh dveh zaslužnih gospodov izvolilo si za častna uda svoja.

Res je, da ima Notranjska lepo število vrlih domoljubov bistrega uma in vnetega srca, kateri bi bili sposobni za deželno poslanstvo, toda našemu državnemu poslancu, g. A. Obrezi, je treba vendar-le dati prednost pred drugimi.

Čemu toraj toliko nasprotovanja proti g. Obrezovi kandidaturi? Čemu besno početje Postojnskih L. zoper duhovnike, ki so bili pri shodu 17. avgusta. Je-li slovenski duhovnik najbolj zavrnjen človek? Ali ni mar on toliko izobražen kolikor vsak drugi Slovenec,

ki se hoče prištevati k omikanim? Ali ni mar slovenska duhovščina vnetja za narod svoj skozi in skozi, — ali ni ona prva budila Slovencev k narodni zavesti? Ali ni ona pri vseh narodnih podjetjih prva z besedo in z denarjem sodelovala? Mar li ni slovenska duhovščina stebler narodnosti? Slovenec toraj, ki duhovnika zaničuje, kaže, da v omiki sploh nima zaumena, da je brezverec, ker sicer bi se nikoli tako ne obnašal. Koliko je potem njegova narodnost vredna? Exempla odiosa.

Pri shodu 17. avgusta je bilo pričujočih 7 duhovnikov, ki so gotovo vsi volilni možje, sicer bi ne bili navlašč storili dolge poti v Postojno. Videli smo le enega duhovnika po volitvi na dvorišču g. Vičičeve gostilne, kateri se pa zborovanja ni vdeleževal ter kalil miru kakor drugi nepoklicani nagajivci.

Konečno še eno besedo. Čula se je zopet stara, tolikrat ponovljena in ravno tolikrat ovržena fraza: „duhovnik naj se ne meša v politiko!“ Žlahtni gospodič, ki je blagovolil izustiti te velemodre besede, naj bi več bral in mislil kakor govoril, potem bi se mu ne snemale take bedaste z jezika. Duhovnik se mora mešati v politiko, ker se tudi ta meša v njegove zadeve. Sveta naloga je slehrnemu duhovniku pri volitvah ljudi podučevati, koga naj volijo in duhovnik bi svojo dolžnost zanemaril, ako bi tega ne storil. Prevzvišena škofa Linški in Solnograški sta nas s svojimi izvrstnimi pastirskimi listi v tej zadevi še bolj podprla v tem prepričanju. Le odpadnik od Boga in vere se more drzniti duhovnika inzultirati, ker se poslužuje državljanskih pravic svojih in nevedno ljudstvo podučuje, koga naj pri volitvah v javne zastope voli.

Neki drugi gospod je sprožil ravno tako bistroumno besedico: „duhovni zato vlečejo z. g. Obrezo, ker se za njih plačilo poteguje“. Ta plača, za katero se poteguje ne samo g. Obreza, ampak večina državnega zbora, je tako neznatna, da bi Vi, visokorodni gospod, še mnogo tanjšo suknjico nosili, ko bi se Vam enaka plača odkazala. Gospôda, imejte vendar pamet! Slovenski duhovni niso grobokopi, akoravno pri pogrebih radi kake groše zaslužijo; — grobokopi naroda so tisti liberalni narodnjaki, kateri bi radi naše pošteno, nepopačeno ljudstvo zagreblili v grob brezverstva, — pa se jim — hvala Bogu — do zdaj še ni posrečilo. Bog daj — upamo, da se jim tudi ne bode posrečilo!

G. A. Obreza je naš kandidat, kateri bo 25. t. m. tudi gotovo izvoljen z veliko večino. Prepričani smo, da bode poleg dr. Vošnjaka goreč zagovornik Notranjske ter da se bode krepko in možato potezal za naš blagor v vseh zadevah, ako bi tudi kedaj vladi ne bilo po volji. Živio naš poslanec!

Nek volilni mož.

Iz Vipave, 21. avg. Ravno je 20 let, odkar se je Vipavska čitalnica ustanovila, z radostjo se še tistega dneva spominjamo, če pa vendar natanko pomislimo, vidimo, da mnogo takratnih vdeležencev in govornikov ni več med nami.

Da je čitalnica po celi naši dolini ljudstvo izspanja zbudila in ga k zavednosti budila, da smo Slovenci, se ne dá tajiti.

Celih 20 let je v človeškem življenju že dolgo časa, za to pa bode Vipavska čitalnica dne 8. sept. t. l., to je na malega Šmarna dan popoldne slavnost dvajsetletnice svojega obstanka praznovala. Te slavnosti se bode tudi Ljubljanski „Sokol“ z zastavo vdeležil, in ljudstva se tem več nadjamo, ker bode ta dan največji letni shod pri cerkvi sv. Device Marije v Logu pri Vipavi. Komur je tedaj le mogoče, naj se ta dan v našo dolino potruži, že naprej lahko rečemo, da mu ne bode žal.

Iz Rudolfovega, 18. avgusta. Jako tiho in mirno je sedaj po našem mestu, ker je na počitnicah vsak, kdor se le zamore odtegniti za nekaj dni. Tudi dopisi prihajajo tako redkoma, da bi si človek lahko mislil, češ, dolenjska metropola je že izginila iz sveta. Narodno gibanje pa je prav živahno. Tudi „Narodni dom“ se prav marljivo izdeljuje; v nekoliko tednih bode lepo poslopje, ki je povsem mestu na kras, popolnoma dodelano. — Nekoliko novega življenja so prinesli v mesto bramboveci, ki imajo sedaj svoje letne vaje; a žalibog da kmali zapusté mesto za vselej, ker se preselijo v Ljubljano. Lepa vojašnica bode toraj stala prazna. To bode hud udarec za mesto, pa tudi okolico; marsikak novič so pustili vojaki v mestu, okoličanje pa svoje pridelke, osobito ovočje, lahko prodali. Če se posreči še onim gospodom, ki delajo zistematično na to, da se zatre zgornja gimnazija, in to le zaradi tega,

ker jim tukaj ne vgaja, o čem bodo živeli meščanje, ki so večinoma le obrtniki in trgovci! S poljedelstvom pečajo se le malo.

Današnji dan, kot rojstni dan našega presv. cesarja, praznoval se je prav slovesno. Po raznih hišah so bile videti razobešene zastave. Ob pol osmi uri so imeli bramboveci poleg vojašnice v lepo ozaljšanem šotoru sv. mašo, katero je služil č. g. kanonik Hočevan. Te slovesnosti se je vdeležil tudi uniformiran meščanski kor s svojo godbo, pod vodstvom svojega novega, kakor je videti, jako spretnega kapelnika g. Tučeka, ki je ta dan menda prvokrat javno nastopil. Precej se je zapazilo, da je godba v spretnih rokah. Naj bi le dolgo tako ostalo! Vsaj upati je, ker se je posrečilo pridobiti tudi one gospode, ki so se doslé društvu odtegovali. Tudi mnogo občinstva se je vdeležilo te slovesnosti, in to tem bolj, ker je bil ravno tržni dan. Ob deseti uri pa je bila pontifikalna maša v kapitelski cerkvi. Pri tej božji službi so bili navzoči vsi uradi v mestu. Popoldne je bil banket, pri katerem so se vrstile običajne napitnice.

Križovo poleg Kostanjevice, 21. avgusta. (*Pri-znanje.*) Da posežem nekoliko nazaj, mi g. vrednik ne bote zamerili, nisem mislil še enkrat poročati o žalostnem prvem avgustu za Krški okraj, da ne dobim zato posebnega povoda. Prvi avgust je bil v tem okraju zares nekaj čuden dan. Lepo je solnce sijalo in vroče je bilo, da je kar peklo; kar naenkrat se malo zabliška ter zagromi in pri solnčnem svitu začne biti suha toča, da je strah in groza, kar so skušali posebno oni, ktere je nesreča zunaj na prostem dobila. Čudno je bilo vrh tega tudi to, da je nesreča skakala sem ter tje, kakor bi si bila zbirala svoje žrtve, in žalibog, da pri tem skakanji zadene tudi nekoliko našo faro, vdarila je le tesno rižo, toda kjer je, tam pa dobro, vinograde popolnoma vničila. Slavo moramo pripoznati našemu zastopniku v deželni in državnemu poslancu g. Viljemu Pfeiferju, da se je takoj po nesreči prikazal v teh krajih, ter napravil sam prošnjo do sl. deželnega odbora in jo gotovo tudi krepko podpiral, kajti sl. deželni odbor je takoj ponesrečenim odločil lepo svoto 1500 gl. podpore. Želimo pač, da bi se tudi sl. vlada nekoliko bolj ozirala na besede našega zastopnika, kadar ji razlaga naše potrebe in nadloge, kajti javna skrivnost je, da se z Dolenjsko malo preveč mačehno ravna. Memogrede bodi omenjeno, kako bi zdaj potrebovali vinorejske šole, ktera bi nam z ameriškimi trtami hitro prenovila naše vinograde, edino podlago našega življenja, ktera bi bila na Dolenjskem, kakor mi je zagotavljal neki zvedenec, ki se je menda tam šolal, veliko bolj na mestu, kakor na Slapu, od kodar bi menda svoje gojence prav lahko pošiljali v Gorico. Neprijetno nas mora tudi dregniti, ako beremo, kako se govori in piše že o drugi postranski železnici na Gorenjskem, mislim namreč iz Ljubljane v Kamnik, med tem ko Dolenjci ene in prve toliko potrebne še vedno pogrešamo. Kako dolgo jo bomo še pogrešali?

Iz Celja, 21. avg., dopoldne. — Volitev za našo mestno skupino se je začela. — Vdeleževanje jako obilno, kakor je bilo pričakovati. Ces. komisar je hotel imenovati v volitveno komisijo tudi par Slovencev; toda ker še niso bili ob pravem času v volilni sobani, je slednjič imenoval vse 4 ude izmed liberalne stranke. Mestni urad je izvolil 3 ude v komisijo in vsi ti so si izbrali v predsednika g. Dr. Higerspergerja. Za nemškoliberalnega kandidata Dr. Neckermana sta glasovala med drugimi gg.: opat Anton Wretschko in okrajni glavar Haas, vsi drugi Celjski duhovniki za gosp. prof. Žolgarja.

Pretečeni terek se je vršila pred tukajšnjo okrožno sodnijo obravnava zoper občinskega slugo v Celjski okolici Pavla Tomažiča, zoper občinskega tajnika Hofmana, zoper čevljarja Kumpana in posestnika Zajca. Ti možje so bili obdolženi, da so ponaredili več volitvenih pooblastil za občinske volitve v Celjski okolici, ki so se vršile meseca decembra 1883. Dotične posestnice kakor druge priče so prisegle, da niso nikdar dale pravice Pavlu Tomažiču, naj njihova imena podkriža ali podpiše na teh pooblastilih. Glavni zatoženec je bil Pavel Tomažič, ki je delal križe; toda trdil je, da so mu dotične ženske dale to pravico, in sodnija je vse 4 zatožence spoznala za nedolžne. Razlog je ta, ker so dotične ženske duševno bolj nezmožne (geistig minder begabt). Predsednik obravnave je bil okrožne sodnije glavar Heinricher. Že pred obravnavo se je vgibalo po mnogih krogih, kakšen utegne biti izid te obravnave. Prav dobro so jo nakteri zadeli, drugi pak

so se zmotili. Naša tolažba je prepričanje, da pridemo enkrat vsi pred večnega, in pravičnega Sodnika.

Iz Celja, 21. avgusta. Tu imate število glasov, kolikor se jih je za konservativnega ali liberalnega kandidata pri današnji volitvi oddalo:

	glasov	glasov
Celje	za Neckermana 268	za Žolgarja 29
Vojnik	16	19
Žavec	4	34
Sevnica	13	52
Laški trg	37	7
Brežice	72	12
Mozirje	—	39
Ljubno	—	43
Gornji grad	—	56

Neckerman 410 Žolgar 291

Prvi je toraj izvoljen. Kaj mu je pripomoglo k zmagi? C. kr. uradniki in penzionisti. Z malimi izjemami so se vsi vdeleževali volitve in njihovo število je nad 100. Dober zgled in „korajžo“ so dali liberalnim in dvomljivim volilcem vsi glavarji obilnih Celjskih uradnih, ki so vsi, brez izjeme glasovali za vladi nasprotnega kandidata. Prišlo je glasovat brezštevila c. kr. kancelistov, se vé, vsi so kakor na komando klicali ime dr. Neckermana. Dokler Taaffejeva vlada uradom ne pošlje drugih načelnikov, ali njim vsaj ne ukaže, da se imajo glasovanja zdržati, tudi svojih ljudi ne dobi v razne zastope.

Bridko je pa zbolelo vsakega vernega Slovenca in Nemca, da je reprezentant katoliške cerkve, Celjski gospod opat odločno stopil v tabor cerkvi in zdajšnji konservativni vladi nasprotnih fakijskih fajerjev! Dr. Neckerman se je brezštevilmokrat že v svojem službovanju pokazal odločnega nasprotnika cerkvi in in našemu slovenskemu narodu. Kako zamore katoliški duhovnik z dobro vestjo takega moža voliti v deželni zbor. Na drugi strani je pa tudi prav veselo, da so nekteri trgi soglasno volili narodnega kandidata; toda najbolj nas veseli, da je celó Vojnik oddal več slovenskih kakor nemških glasov. Živili Vojniški Slovenci, ki so dosegli ta nepričakovani, za nas preveseli uspeh! Upamo, da se z nekoliko trdom posreči tudi Vojniški občinski zastop izvit iz rok ondašnjim nemško-liberalcem. S kratko besedo: Slovenci smemo biti prav zadovoljni z izidom današnje volitve. Če hoče vlada prihodnje leto le migniti s prstom, zmaga njej prijazen kandidat v tej mestni skupini.

Slednjič pa si ne moremo drugače, kakor da izrazimo svoje bridko obžalovanje nad onimi Celjskimi Slovenci, ki se niso upali k volitvi, dasiravno so mogli vedeti, da se nimajo bati ni jedne škode, če glasujejo za gospoda Žolgarja. In če bi morda za trenutek vsled svojega glasovanja morali gledati kakošen kisel obraz; naj se spominjajo onih ubožnih delavcev iz Celjske okolice, ki so rajše mnogo škode prestali, kakor da bi bili od zadnjih občinskih volitev izostali. Na taki način, dragi prijatli, da se volitvi umaknemo, ne bomo nikdar zmagali. Čez leta dni, ko se bomo zopet merili, bodimo nesplahljivi in korenjaki vsi, in zmaga bo naša!

Iz Štajarskega, 21. avg. (Izid kmetskih volitev v štajarski deželni zbor.) Da so štajarski Slovenci pri zadnjih volitvah v deželni zbor v vseh kmetskih okrajih sijajno zmagali, je že „Slovenec“ čitateljem dovolj znano. Konservativni Nemci na nemškem Štajarskem pa niso bili tako srečni, kajti mesto da bi bili prejšnja dva liberalna poslanca kmetskih občin vrgli, izgubili so še druga dva volilna okraja, tako da bodo v bodočem deželnem zboru štajarskem štiri liberalni poslanci kmetskih občin sedeli.

Ker je „Slovenec“ v štev. 189 v dopisu: Od Pohorja priobčil kandidate konservativnih Nemcev, ne bo od škode, če zdaj priobči tudi izvoljene poslance, in sicer hočemo v tesnem pregledu podati vse kmetske poslance s številom glasov, ki so jih dobili in s številom vseh volilcev, da se vidi, s koliko večino glasov je bil kateri izvoljen in v kakšni razmeri so bili narodno-konservativni volilci proti liberalnim.

Izvoljeni so bili konservativni Nemci:

V Graški okolici posestnik Kaltenegger s 113 od 181 glasov.

V Weizu baron Gudenus s 142 od 162 glasov.

V Hartbergu župnik Schweiger s 87 od 140.

V Feldbachu Al. princ Lichtenstein s 130 od 215 in posestnik Ed. Thaller enoglasno.

V Radgoni Alfr. princ Lichtenstein s 95 od 114.

V Lipnici korar Alois Karlon s 142 od 194 in posestnik Lehman s 149 od 194.

V Stainzu posestnik Jožef Kurz s 141 od 189.

V Judenburgu posestnik Anton Bärnfeind z 58 od 100.

V Murau kmet Gregor Stadlober s 43 od 67.

Liberalni Nemci so bili izvoljeni:

V Brucku Alois Posch s 84 od 118 glasov.

V Leobnu Anton Mayeregger z 38 od 70.

V Liezenu Mat. Wilfinger s 45 od 50.

V Irdningu Thom. Köberl s 36 od 68.

Narodno-konservativni Slovenci pa so bili izvoljeni v volilnih okrajih:

Maribor baron Güdel-Lanoy s 142 od 244 in dr. Radaž s 143 od 244 glasov.

V Ptuj župnik Božidar Raič s 135 od 162.

V Celju dr. Ferdo Dominkuš z 247 od 285 in Miha Vošnjak z 248 od 285.

V Ljutomeru Jožef Kukovec s 116 enoglasno.

V Slov. Gradcu dr. Jožef Šuc z 59 od 95.

V Brežicah Jožef Jerman s 93 od 118.

Kmetske občine bodo toraj v bodočem zasedanju deželnega zbora v Gradcu zastopale 11 konservativnih Nemcev, 8 konservativno-narodnih Slovencev in 4 liberalni Nemci. Ker smo Slovenci v Brežicah eden narodni sedež pridobili, Nemci pa so dva konservativna sedeža zgubili, zato bode v tej skupini le za eden glas razločka proti prejšnjemu zasedanju deželnega zbora. Ali bodo mesta, ki danes volijo, izvolile same liberalce, kakor do zdaj, bomo do tačas, da se te vrstice natisnejo, že vedeli.

Veliko posestvo voli 26. avgusta; izid se še tudi ne dá za gotovo naprej povedati.

Iz Maribora, 21. avgusta. (Volitev mestnega poslanca v deželni zbor.) Dosedanji deželni poslanec Mariborski, dr. Jos. Schmiderer je hotel po sili postati poslanec kmetskih občin Mariborskega volilnega okraja, ali kmetski volilci so mu predvčerajšnjem zadosti jasno povedali, da si oni ne dajo poslancev vsiljevati, ampak da si jih volijo po lastni volji, kateri se jim zdijo najbolj primerni in sposobni. Bržčas si je dr. Schmiderer drugi poslanski sedež le za to želel, da bi v Mariborskem mestu komu drugemu prostor naredil, kar se mu pa ni posrečilo.

Govori se, da so se nekdanjemu poslancu in sedanjemu županu po tem sedežu slinile cedile, vendar javno se on o tem ni izjavil; pač pa so nekateri drugi bogovi nižje vrste se oglasili, ki bi blage volje zasedli od Schmidererja izpraznjen stol, med temi neizogibljivi profesor Nagele. Ker je pa dr. Schmiderer pri kmetskih volilcih na cedilu ostal, morali so se vsi drugi kandidati umakniti, in Mariborčani so si danes na rotozvu spet izvolili svojega prejšnjega poslanca dr. Schmidererja, s katerim so bili prej zadovoljni in bodo gotovo tudi dalje naprej.

Posebne navdušenosti sicer pri volitvi ni bilo videti, kajti volit je prišlo samo okoli 40% volilcev in še ti so jo takoj domú pobrisali, tako da pri objavljenji izida volitve ni bilo žive duše na volišči izvemši volilno komisijo. Dr. Schmidererja boja pa še v Mariboru ni, ker se je po predvčerajšnjem propadu takoj odpeljal Bog vé kam. V zadostenje za velike stroške in prazni trud pri kandidiranju v kmetskih občinah nameravali so ga mestjani enoglasno izvoliti, pa se jim ni posrečilo.

Letošnja volilna praska je s tem dokončana. Drugo leto pridejo pa spet volitve v državni zbor na vrsto, in takrat bo spet gotovo v kmetskih občinah hud volilni boj, v kterega pa bomo po letošnji častni zmagi še z večjim zaupanjem stopili, kakor letos.

Domače novice.

(Prestave v štajersko-kranjski provinci č. oo. kapucinov). Č. gg.: P. Friderik Inglič, gvardijan v Celji, pride za gvardijana v Celovec; P. Dionys iz Celja v Celovec; P. Kajetan iz Celja v Švanberg; P. Gregor, dozda gvardijan v Celovec, za gvardijana v Celje; P. Ladislav v Celje; P. Odilo za gvardijana v Škofjo Loko;

(Vojaki) prišli so danes dopoldne ob 10. uri iz Postojne v Ljubljano, in sicer bivši slovenski sedaj hrvatski lovski batalijon št. 19 in pa slovenski pešpolk kralj Milan srbski št. 97. Oboji ostanejo tukaj

do ponedeljka zjutraj, kedar odrine skupna sedanja posadka proti Kranji na velike jesenske vaje, ktere bodo trajale od 27. avgusta pa do 5. septembra. Vdeležil se jih bo tudi zapovednik tretjega vojnega kora fem. baron Kuhn.

(Ponoviško grajščino) kupil je, kakor se po Ljubljani govori, g. Hren, lesni trgovec v Ljubljani, za nizko ceno 100.000 gld. s celim posestvom vred. Vest, ako je resnična, je za nas Slovence tim bolj vesela, ker smo si na ta način zopet za enega moža v velikem posestvu na boljem.

(Povožen pijanec). Iz Ribnice se nam poroča, da je šel v nedeljo 17. t. m. nek pijan človek iz Dolenjevasi domu proti Rakitnici. Na potu pride za njim težak z moko naložen voz Kočevskega peka. Pijanec bi se bil rad peljal ter se je po sili obesil na copan, pa je omahnil in tako nesrečno padel pod voz, da mu je šlo kolo čez nogi in ga hudo poškodovalo. Koliko nesreč se je ljudem že vsled pijanosti zgodilo, in vendar ni videti, da bi žganjepivstvo kaj pojenjevalo.

(Volitev za deželni zbor štajarski po mestih) zvršila se je nesrečno za nas. Vsled obilnega pritiska propadla sta oba naša kandidata gg. Kunstek in Žolgar. Kakor je to samo po sebi žalostno, vendar — kar je to je. Potrpeti moramo za sedaj, med tem pa ne rok križem držati, temveč pridno delati, da se nam bodoče volitve, kedar se nam zopet povrnejo, boljše obnesejo.

(Učitelj) g. Janez Muren nastavljen je stalno na enorazredni narodni šoli v Draščicah pri Črnomlju.

(Najnovejši sad „irredente“) v je Trstu prepovedan. Je to namreč neki na novo izdelan zemljevid z laškim pismom, ki skupno Italijo deli na 69 okrožij med kterimi so tudi že nerešena avstrijska mesta Trst, Gorica in Istra. Zemljevid je neki toliko temeljit, da ga je c. k. deželna sodnija v Trstu za avstrijsko Primorje prepovedala.

(V Gorici) delajo se priprave za obletnico po grofu Chambordu ki se bo, kakor „Edinost“ poroča, jutri obhajala prav na slovesen način. Napovedanih je menda ogromno število Francozov monarhistov.

(Morski volk) prikazuje se v Trstu okoli kopališč tudi letos, in je ta povodna zver okoli Trsta že nekaj let v navadi.

(Popravek.) V 191. št. „Slovenca“ vrinila se je pomota; č. g. župnik dr. Šuc izvoljen je za poslanca v Slov. Gradcu in ne v Slov. Bistrici, ktera je volila z Mariborom — se vé, da tudi narodno.

Razne reči.

— Velika množica kobilic prikazala se je na Španjskem. Osrednje španske pokrajine so neki tako napolnjene z njimi, da se družega ne vidi, kakor kobilica. Škoda, ki jo je ta požrešni mrčes napravil po polji, znaša vže 50 milijonov frankov.

— Rothschildu na zlo. Na Dunaji si je sozidal baron Albert Rothschild nasproti Belvederu prekrasno palačo, ki je stala 8 milijonov in meji na park kneza Schwarzenberga. Rothschild je prašal kneza, ako mu park proda; ko mu ta odvrne, da ga dá za milijon goldinarjev, ponudi mu Rothschild samo 700.000 gld. To je kneza pripravilo, da je dejal, da parka za nobeno ceno več ne proda. Da bi pa imel Rothschild vsaj razgled na park, dal je od svoje hiše, ki ima štiri nadstropja in stoji med palačo in parkom, tri nadstropja podreti. Komaj knez to zapazi, začne ob svojem parku zidati tri hiše s štirimi nadstropji in sicer tako da so okna obrnjena proti parku, golo ozadje pa k Rothschildovi palači. Te dni so bile te hiše, ki se bodo oddale posameznim družinam v stanovanje, že končane. Kaj si le misli judovski plemič?

— Dobrodelnik. Glavni posestnik papirnice v Pittenu Viljem Coulon je daroval pri priložnosti svojega 60. rojstnega dne 100.000 gld. v blage namene 30.000 gld. znaša matica, iz ktere bodo dobivali onemogli delavci ali njihove žene in otroci dosmrtno podporo.

Telegrami.

Dunaj, 22. avgusta. Baron Tinti je umrl. Konstanc, 22. avgusta. Na čast avstro-nemškega planinskega društva priredila se je slovesnost, ktere se je vdeležil tudi veliki vojvoda Badenski. Napil je na zdravje avstrijskemu in nemškemu cesarju odgovarjajoč na govor predsednikov, da je prijateljstvo obeh cesarjev tako trdno kakor planine trdno

stojte. Naj bi se iz tega prijateljstva porodil mir za svet.

Odessa, 22. avgusta. Hči tukajšnjega trgovca Kalinšnaje poskusila je včeraj orožniškega polkovnika Katanskega umoriti. Streljala je nanj z revolverjem, pa ga ni zadela. Prijeli so jo.

Pariz, 21. avg. Kitajski poslanec prejel je ukaz, da naj odide na svoje mesto v Berlin. Ministerski predsednik Ferry izročil mu je že dotična pisma. Obrok je danes potekel.

Marseille, 21. avg. Tukaj včeraj 9 za kolero mrtvih; v Cette umrla sta včeraj le 2, v Gardu 8, v Aude 11 za kolero.

London, 22. avgusta. Beduini ubili so francoskega vice-konzula v osrednji Arabije vračajočega se domu iz Ratuka v Nedjid.

Tuji.

20. avgusta.

Pri **Matiči**: Edvard Putz, odvetnik, iz Augsburga. — Edvard Weinlich, dijak, z Dunaja. — Frane Heide, trgovec, iz Prage. — Anton Komouz, zemljomerec, z družino, iz Buda-pešte. — Karl Göttl, učitelj, iz Brüxa. — Baron Božidar Dam-reicher, zasebnik, iz Janušveca.

Pri **Stonu**: Božidar Karpinski, zasebnik, iz Varšove. — M. Badio, tovarniški posestnik, z Dunaja. — Dr. vitez Heuflier, c. kr. sodn. pristav, iz Enzersdorfa. — Miroslav Weiskopf, iz Linea. — P. Minach, posestnik, z družino, iz Voloske. — P. Kraigher, trgovec, iz Postojne. — Janez Dejak, c. kr. stotnik, s soprogo, iz Novomesta. — E. Schollmayer, iz Schneeberga.

Pri **Južnem kolodvoru**: Dr. Ernst Walde, iz Berlina. — G. Clauss, zasebnik, iz Trsta. — M. Baron Paumgarten, c. kr. major, iz Feldkirchna. — H. Schütze, s hčerjo, iz Grada.

Pri **Avstrijskem caru**: Jakob Picihauzek, penzionist, s soprogo, iz Pulja.

Pri **Virantu**: Grof Lazansky, c. k. stotnik pri konjiki, iz Grundldorfa.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

22. avgusta.

Papirna renta po 100 gld.	80 gl. 80 kr.
Sreberna	81 " 55 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	103 " 70 "
Papirna renta, davka prosta	95 " 70 "
Akcije avstr.-ogerske banke	858 " — "
Kreditne akcije	308 " 60 "
London	121 " 60 "
Srebro	— " — "
Ces. cekini	5 " 75 "
Francoski napoleond.	9 " 65 1/2 "
Nemške marke	59 " 50 "

Od 21. avgusta.

Ogerska zlata renta 6%	122 gl. 10 kr.
" " " 4%	92 " 35 "
" " " papirna renta 5%	89 " 15 "
Akcije anglo-avstr. banke	200 gld. 108 " 75 "
" " " Länderbanke	100 " 90 "
" " " avst.-oger. Lloyd v Trstu	557 " — "
" " " državne železnice	308 " 25 "
" " " Tramway-društva velj. 170 gl.	213 " 25 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 124 " 75 "
" " " " " 1860	500 " 134 " 90 "
Državne srečke iz l. 1864	100 " 169 " 25 "
" " " " " 1864	50 " 168 " — "
Kreditne srečke	100 " 179 " 25 "
Ljubljanske srečke	20 " 23 " 25 "
Rudolfove srečke	10 " 19 " — "
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	108 " 20 "
" " " Ferdinandove sev.	105 " 50 "
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	105 " — "

Žitna cena.

Pšenica banaska 1 hkl. 8 gl. 74 kr., — domača 7 gl. 26 kr. — Rž 5 gl. 75 kr. — Ječmen 4 gl. 62 kr. — Ajda 5 gl. 77 kr. — Proso 5 gl. 60 kr. — Turšica 5 gld. 44 kr. — Oves 2 gl. 96 kr.

Vsem sorodvincem, prijateljem in znancem dostojno naznanjam, da je moja preljuba sestra

Elizabeta

danes dopoldne ob 9 1/4 uri v 63. letu svoje starosti, previdena s ss. zakramenti za umirajočo, po kratki in hudi boleznimi mirno v Gospodu zaspala.

Preblago ranjco priporočam v molitev in blag spomin vsem sorodvincem, prijateljem in znancem.

Št. Rupert, 20. avgusta 1884.

Alojzij Košir,
župnik.

V Katoliški Bukvarni v Ljubljani
se dobiva knjiga:

„Ne v Ameriko!“

Spisal Jak. Aléšovec.

Cena 1 gl. po pošti 5 kr. več.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.